

var selvsagt på topp. Her skulle det høres at syforeningen «Non stop» var i farvannet.

På Reitan st. ga toget motstrebende slipp på sin dyrebare last. Ønsker om en god tur ljomet etter oss — og så begynte vandringen på landeveien. Den er litt kjedelig i det lange løp veien fra Reitan til Kjøli, men med munter sang og kaffelarsen fremme med passe mellomrom gikk det fint. Allikevel pustet vi alle i smug litt lettet da Kjøli gruver dukket opp. Vi hang kanskje litt med nebbet og sukket i smug over vannblemmene; men jeg skal hilse og si at kaffen til fru Aas fikk gjort himmelen skyfri og fikk livsåndene til å blusse påny. Make til kaffe kan bare syforeningen koke. — Det var en ting som smakte nesten like godt den kvelden, og det var å legge seg i en god seng. «Etter kl. 23 skal det være ro på hytten», stod det på et oppslag. Det ble det ikke på Kjøli denne kvelden. Dagens hendelser måtte kommenteres og leves opp igjen. En aldri så liten «historie» gled inn i samtalen; men litt etter litt stilnet det av og hver og en av oss mintes vel i stillhet dem som var igjen i byen. Gjennom det hele stakk en vidunderlig følelse av at en levde. At det kunne være så deilig å gå i fjellet! Alt det vi daglig bekymrer oss for og plager oss med — det ble så smått og betydningsløst når en var i fjellet. Tilbake var bare en sterk følelse av at det var så vidunderlig å leve.

Turen fra Kjøli om Stugudal til Nedalen må oppleves, den kan vanskelig beskrives. Det er et syn så vakkert med fjell så langt øyet kan se og en fargeprakt så skjønn at en knapt kan fatte det. I det fjerne blinker et vatn, klart og blått som en perle, og er du like heldig som oss, kan du i tillegg til alt dette vakre oppleve å få se hundrevis av rein i sprang over vidda. Og i all denne herligheten satt vi så med kaffe og sigaretter og lot solen slippe til overalt.

Stugusjøen ligger vakkert til like inn til svenskegrensen med Sylene og Skardørsfjell som trauste og imponerende merkeskjell mellom gode nabofolk, men også med romslige og lett tilgjengelige porter, Ekorrdørren og Skardøra. Hvitlegget bjørkeskog kranser sjøen på alle kanter og langt opp mot snaufjellet.

Fra Stugusjøen til Geitbekken hadde vi ekstra flaks, idet vi

fikk følge en grusbil som skulle til det nye Sylsjøanlegget på svensk side.

Og så satt vi på fjellkanten ut mot Nedalen. Ord blir fattige i en slik stund. Vi som daglig skruer på brytere for å skaffe oss lys og varme, fikk her se Nea der den rolig snor seg ut gjennom dalen mellom frodig fjellbjørk og gråbrun myr. — Vi forstår godt at det går an å bli glad i en slik flekk på jorden. —

Her var store og rolige linjer i landskapet, og her åndet alt av fred. — — —

«Ro båten tilbake igjen» stod det på en plakat ved elven. Problemet har forhåpentlig vært vanskelig for flere enn oss. Litt plunder hadde vi riktignok med båten. Ingen av oss er vokset opp i Venedig; men omsider var både båten og vi velberget på den andre siden. Atter møttes vi av en taus plakat: «Ro båten tilbake igjen». Nå hadde vi jo heldigvis hørt om mannen med båten, geitbukken og kålsekken, og noen av oss hadde til og med løst oppgaven med kannibalene, båten og de hvite, så takket være båt nr. 2 fikk vi løst også dette plakatproblemet.

Å bli ønsket velkommen på Nedalshytta, det betyr bare én ting — du er hjemme med en gang. Og så samles vi med andre fjellvandrere rundt peisen om kvelden, som en eneste stor, hyggelig familie.

Syforeningen på Nedalen

Jenny Rambech

Det er forunderlig når vandrelysten har grepet deg. Har du hvilt en dag eller to, så stunder du etter å vandre igjen. Denne dagen ventet det oss til en avveksling en frisk sjøtur. Opplever du Essandsjøen en solskinsdag, da har du et minne for livet. De 9 km over sjøen gikk så altfor hurtig. Rørskaren — en ekte samegutt — var velvilligheten selv til å fortelle om det vi så, og så hadde han alltid en rask og humørfylt replikk. Storerikvoll lå badet i kveldssol og ønsket oss velkommen da vi kom fram. Han må ha vært stor i mere enn en forstand den Erik som fant på å legge setervollen akkurat her. Her kan en finne hvile og ro.

Atter ble det en hyggelig kveld med god mat og kameratskap. En finner venner for livet på disse turene. Ute rullet månen over Storsylens flotte profil og laget en sølvbru over Essandsjøens blanke flate. Det anget av nyslått vollhøy — kveldsbrisen og stillheten ble bare brutt av et dempet kløkk av en kubjelle i nærmeste seterfjøs.

Morgenen etter ønsket vi farvel til våre nye venner. Humøret var på topp, men nå fikk vi vår første dag med regn og tåke. Det var i grunnen deilig med en liten avveksling. En går lett i fjellet, og selv en gråværsdag er velkommen. Den lærer oss å sette så meget større pris på de solfylte dagene, og til slutt er det helst dem en husker.

Med båten gikk det raskt over til Fiskåa. Vi tittet inn i gammen til Anton og spurte oss for. Anton var hyggelig og tilbød seg å følge et stykke på vei. Jeg vil nå forresten se den karen som klarer å være avvisende når seks smilende og innsmigrende damer går inn for en ting.

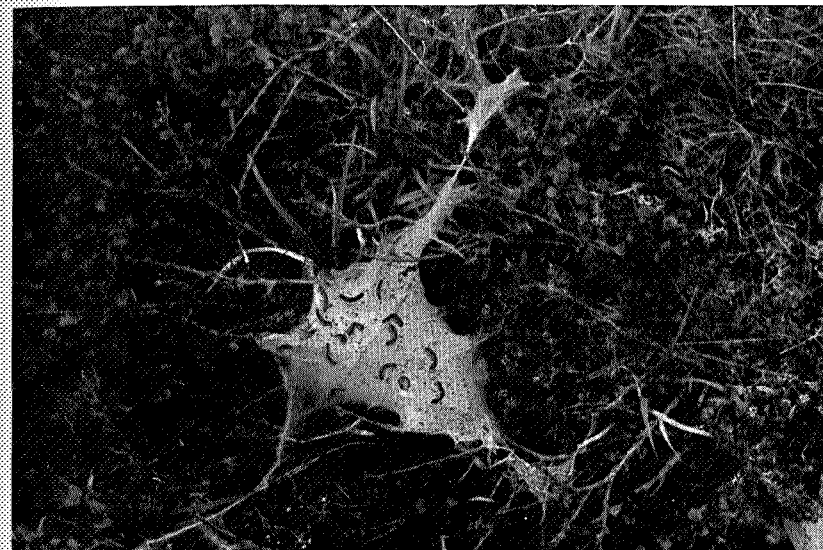
Sent samme dag nærmet vi oss Blåhammarstugan. Vi var «i utlandet» — men ikke akkurat slik vi hadde tenkt oss det. Men så hadde vi sett noe betagende: multemyrer med store rødgyrne kart og en og annen moden multe. Det skal helst oppleves, og en får tilgi oss at vi plukket med oss det vi kunne av både kart og multer — en fryd for både øye og gane. Med vemod tenkte vi på at turen snart var slutt, for dagen etter var vi fremme i Storlien. Tilbake stod bare å ta toget hjem til Trondheim hvor seks lengtende ekte-menn ønsket oss velkommen hjem — friske og brune og strålende

opplagt til å ta fatt påny. Vi hadde lagt verdens herligste tur bak oss at vi plukket med oss det vi kunne av både kart og multer — piker med: Snakk dere sammen og dra til fjells. Dere vil aldri angre det!

Larver av fjellbjørkspinneren

Av Yngvar Hagen

Larver av en liten sommerfugl, fjellbjørkspinneren (Eriogaster lanestris). Den voksne sommerfuglen måler ca 40 mm mellom vingespissene. Fargen er brun med gulkvite tverrbånd over vingene, og en lys flekk midt på forvingene. Kroppen er tykk og lodden. Larvene lever sammen i spinnnet til de er fullvoksne, hvoretter de kryper ned på marka for å forpuppe seg idet de spinner en oval, tonneformet gråbrun kokong. Puppene klekkes for en del allerede neste år, men enkelte kan overvintre opptil 9 år før de klekkes.

Larver av fjellbjørkspinneren

Arne Falkanger